

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 19 oktober 2010 in zaak nr. 10/4438 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 januari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 oktober 2010, verzonden op 21 oktober 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 november 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In zijn enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling, gelet op het in paragraaf C24/1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) neergelegde landgebonden asielbeleid ten aanzien van Afghanistan, niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000).

Daartoe voert de minister aan dat, anders dan waarvan de rechtbank in de aangevallen uitspraak is uitgegaan, hij in het besluit en het daarin ingelaste voornemen bij de motivering van zijn standpunt dat geen sprake is van beperkte individuele indicaties dat de vreemdeling bij terugkeer een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) strijdige behandeling niet alleen heeft volstaan met een verwijzing naar de val van het regime van de Taliban.

2.2.1. Volgens paragraaf C24/1.3.1 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, worden personen afkomstig uit een gebied waar zij tot een etnische minderheid behoren aangemerkt als kwetsbare minderheidsgroep in de zin van paragraaf C2/3.1.3. Dit houdt in dat een vreemdeling die behoort tot deze groep met op zichzelf beperkte individuele indicaties reeds aannemelijk kan maken dat bij terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Het is niet vereist dat een vreemdeling persoonlijk te maken heeft gehad met een behandeling die op zichzelf voldoet aan de omschrijving van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Ook indien er sprake is van mensenrechtenschendingen in de naaste omgeving van de vreemdeling bij personen die behoren tot de betreffende kwetsbare

minderheidsgroep, kan dit voldoende grond zijn om zulks aan te nemen. Daarbij wordt niet van een vreemdeling verlangd dat hij aannemelijk maakt dat de betreffende mensenrechtenschendingen zijn ingegeven door het behoren tot de betreffende kwetsbare minderheidsgroep, aldus paragraaf C24/1.3.1 van de Vc 2000.

2.2.2. Niet in geschil is dat de vreemdeling, vanwege zijn Hazara afkomst en herkomst uit het district Khas in de provincie Uruzgan, behoort tot een kwetsbare minderheidsgroep in de hiervoor bedoelde zin.

2.2.3. In het besluit van 6 januari 2010 en het daarin ingelaste voornemen van 12 november 2009 heeft de minister zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat hij de verklaring van de vreemdeling, dat de Taliban zijn oom en zijn grootvader hebben vermoord, weliswaar geloofwaardig acht, maar dat dit geen beperkte individuele indicatie vormt op grond waarvan aannemelijk is dat bij terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. De minister heeft hierbij in aanmerking genomen dat deze gebeurtenis ruim tien jaar geleden heeft plaatsgevonden en dat de situatie in Afghanistan destijds wezenlijk verschilde van die ten tijde van het besluit. In dit verband heeft de minister erop gewezen dat destijds de Taliban aan de macht waren, maar dat dit regime in 2001 ten val is gekomen. Voorts heeft de minister bij zijn standpunt betrokken dat blijkens de verklaringen van de vreemdeling dit incident niet tot hem persoonlijk was gericht en dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vanwege de moord op zijn familieleden dan wel anderszins bij terugkeer in de bijzondere negatieve belangstelling van de autoriteiten dan wel andere groeperingen of individuen zal staan. Meer in het algemeen heeft de minister in dit verband in aanmerking genomen dat de vreemdeling in de periode dat hij, na zijn uitzetting uit Iran, in Afghanistan verbleef daar geen - geloofwaardig geachte - problemen heeft ondervonden.

2.2.4. De rechtbank heeft onbestreden overwogen dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de dood van de oom en de grootvader van de vreemdeling reeds gezien het tijdsverloop niet tot vluchtelingschap kan leiden en dat de minister daarbij tevens terecht in aanmerking heeft genomen dat de vreemdeling, na zijn uitzetting uit Iran, geen problemen van de zijde van de Afghaanse autoriteiten heeft ondervonden. Evenmin is bestreden de overweging van de rechtbank dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de verklaring van de vreemdeling, dat hij na zijn uitzetting uit Iran in Afghanistan het slachtoffer is geworden van verkrachting, positieve overtuigingskracht mist.

2.2.5. Anders dan de rechtbank aan haar oordeel ten grondslag heeft gelegd, heeft de minister zijn standpunt, dat de vreemdeling met de moord op zijn oom en zijn grootvader geen beperkte individuele indicaties in de zin van paragraaf C24/1.3.1 van de Vc 2000 aannemelijk heeft gemaakt, niet alleen gemotiveerd met een verwijzing naar de val van het regime van de Taliban in 2001.

Mede gelet op hetgeen in 2.2.4. is overwogen, heeft de rechtbank niet onderkend dat de minister zich met de in 2.2.3. weergegeven

argumenten deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het in voormelde paragraaf van de Vc 2000 neergelegde beleid niet tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan leiden. De enkele verwijzing naar informatie uit het algemeen ambtsbericht Afghanistan van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2009 (hierna: het ambtsbericht) dat in het Khas Uruzgan district de Taliban een schaduwregering hebben opgezet die de bevolking bedreigt en afperst en dat in de verslagperiode in dit district vanwege tribale spanningen Hazara's werden afgeperst en bedreigd, leidt niet tot een ander oordeel. De vreemdeling heeft daarmee immers geen beperkte individuele indicaties aannemelijk gemaakt dat reeds zijn aanwezigheid in Afghanistan aanleiding zal geven tot vijandelijke activiteiten in zijn richting van de zijde van de personen die destijds verantwoordelijk zijn geweest voor de moord op zijn familieleden.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 6 januari 2010 worden beoordeeld in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. Het betoog van de vreemdeling dat de minister zich in het besluit van 6 januari 2010 ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat in Afghanistan op dat moment geen sprake was van een situatie als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie, faalt.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 14 november 2011 in zaak nr. 201002738/1/V2; www.raadvanstate.nl) kan uit rechtsoverweging 52 van het arrest van 20 juli 2010, N. tegen Zweden, nr. 23505/09 (JV 2010/373) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) worden afgeleid dat het EHRM de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan op 20 juli 2010 niet heeft aangemerkt als een situatie waarbij zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers die naar dat land worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op schending van artikel 3 van het EVRM. Dit standpunt heeft het EHRM gebaseerd op een aantal rapporten, waaronder de door de vreemdeling ingeroepen "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van de United Nations High Commissioner for Refugees van juli 2009 (hierna: de UNHCR Guidelines), die onder meer betrekking hebben op het jaar 2009, derhalve op een periode direct voorafgaand aan het nemen van het besluit van 6 januari 2010 tot afwijzing van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Voorts volgt uit onder meer de uitspraak van de Afdeling van 9 maart 2011 in zaak nr. 201008736/1/V2 (www.raadvanstate.nl) dat de

algemene verwijzing door de vreemdeling naar op de website van Wikileaks geplaatste interne documenten van het Amerikaanse leger over de oorlog in Afghanistan in de periode 2004 tot en met 2009 en naar een bericht van Human Rights Watch van 26 juli 2010 over een deel van die documenten, geen doel treft.

2.5. Het betoog van de vreemdeling dat hij krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, aangezien hij in Afghanistan het slachtoffer is geworden van verkrachting, faalt, reeds omdat de rechtbank onbestreden heeft overwogen dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat hetgeen de vreemdeling hierover heeft verklaard positieve overtuigingskracht mist.

2.6. De vreemdeling stelt zich voorts op het standpunt dat de minister een categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan zou moeten voeren. Daartoe voert hij aan dat uit het ambtsbericht blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan voortdurend verslechtert en dat in de UNHCR Guidelines is vermeld dat 2008 het meest gewelddadige jaar sinds 2001 was.

2.6.1. De minister heeft zich in het besluit van 6 januari 2010 op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Hij heeft daarbij in aanmerking genomen dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan geen aanleiding geeft om een beleid van categoriale bescherming te voeren, omdat blijkt een ambtsbericht van de minister van Buitenlandse zaken van 17 september 2008, van de ons omringende landen van de Europese Unie, slechts België een bijzonder beleid voert ten aanzien van Afghanistan en meer gewicht wordt toegekend aan de afstemming van het beleid met het in de ons omringende landen van de Europese Unie gevoerde beleid.

2.6.2. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 6 april 2005 in zaak nr. 200500646/1; www.raadvanstate.nl), is niet voorgeschreven welk relatief gewicht moet worden toegekend aan de indicatoren die in ieder geval worden betrokken bij de beoordeling of zich een situatie voordoet als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, en heeft de minister hierin een ruime beoordelingsvrijheid. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het in 2.6.1. weergegeven standpunt heeft kunnen stellen.

Het betoog faalt.

2.7. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

- 2.8. Het beroep tegen het besluit van 6 januari 2010 is ongegrond.
- 2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 19 oktober 2010 in zaak nr. 10/4438;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.W. Prins, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

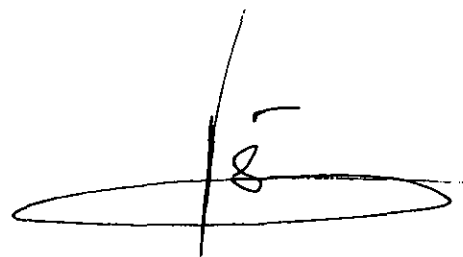
w.g. Prins
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 februari 2012

363.

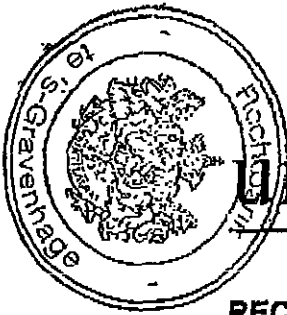
Verzonden: 2 februari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser

AFSCHRIFT

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 10/4438

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op _____,
van gestelde Afghaanse nationaliteit,
V-nummer: _____,
eiser,
gemachtigde: mr. B. Werink, advocaat te Groningen;

en

0906-06-1012	
ontvangstdatum:	22 Okt 2010
aanvraag:	
aanvraag:	
aanvraag:	
aanvraag:	
aanvraag:	

DE MINISTER VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. W. Steenstra, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geschil

1.1. Op 5 april 2009 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Verweerder heeft bij besluit van 6 januari 2010 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Op 3 februari 2010 heeft eiser hiertegen beroep ingesteld. Op 9 maart 2010 zijn de gronden van beroep ingediend.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van 9 september 2010. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Zaaknummer: Awb 10/4438

blad 2

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft zijn aanvraag met het volgende onderbouwd.

Toen eiser ongeveer zeven jaar oud was, is hij met zijn ouders en de rest van het gezin naar Iran gevlucht. Zij hebben daar steeds illegaal verbleven. Eiser werd vaak lastiggevallen door Iranlërs die aan zijn uiterlijk konden zien dat hij Afggaan was. Ruim twee jaar eerder heeft eiser getracht naar Europa te reizen, maar hij werd aangehouden door de Turkse autoriteiten, teruggestuurd naar Iran en vervolgens uitgezet naar Afghanistan. Daar is eiser verkracht door een moteleigenaar maar hij wist wel te ontsnappen. Eiser is weer teruggekeerd naar Iran en heeft daar nog een jaar verbleven. In september 2008 is eiser vertrokken en is hij via Turkije naar Griekenland gereisd. Daar heeft hij een maand vastgezet en is hij via Turkije aangevraagd. Na zijn vrijlating heeft eiser nog twee maanden in Griekenland verbleven, waarna hij met hulp van een reisagent is vertrokken. Op 25 maart 2009 is eiser in Nederland aangekomen.

2.2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van het eerste lid van artikel 31 Vw 2000 in samenhang met het tweede lid, aanhef en onder f, van dat artikel. Verweerder heeft geoordeeld dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser, omdat hij toerekenbaar geen of onvoldoende reis- of identiteitsdocumenten dan wel andere bescheiden, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag heeft overgelegd. Voorts heeft verweerder een aantal elementen uit het asielrelaas opgesomd, op basis waarvan is geoordeeld dat het relaas de vereiste positieve overtuigingskracht mist. Verweerder acht het relaas daarom ongeloofwaardig.

2.3. Eiser voert, samengevat, de volgende gronden van beroep aan.

In Parijs heeft eiser in opdracht van de reisagent alle tickets weggegooid. Ten onrechte heeft verweerder in de beoordeling niet betrokken dat eiser toentertijd minderjarig was. Zeker om die reden kan het ontbreken van reisdocumenten eiser niet worden tegengeworpen.

Ten onrechte werpt verweerder eiser tegen dat hij over zijn verblijf in Athene niet meer kan vertellen. Eiser was daar niet als toerist en hij had de terechte angst dat hij als vluchteling opgepakt en gedetineerd zou worden. Ook kon hij de taal niet lezen en zelfs de cijfers niet. Tijdens het eerste gehoor heeft hij niet de exacte data kunnen geven van zijn verblijf op de verschillende plekken en van de reis, maar deze kunnen wel afgeleid worden uit zijn relaas. De vrees van eiser is enerzijds dat hij bij terugkeer grote problemen verwacht met de mensen die lang geleden zijn familie hebben vermoord. Deze zullen er vanuit gaan dat hij het land van zijn familie weer zal opeisen.

Anderzijds is de vrees van eiser gebaseerd op de verkrachting gedurende een kort verblijf in Afghanistan. Ten onrechte stelt verweerder dat dit relaas niet geloofwaardig is omdat het te vaag zou zijn. Verweerder houdt geen rekening met de omstandigheden dat eiser minderjarig was, dat het een omgeving was die hij niet kende en dat hij heeft geprobeerd de gebeurtenis te verdringen. Het incident zal bovendien beoordeeld moeten worden op basis van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Het beleid ten aanzien van een verblijf langer dan zes maanden in een derde land is onredelijk en onbegrijpelijk. Ten onrechte is geconstateerd dat geen sprake is van een geringe indicatie als bedoeld in het Landgebonden Beleid Afghanistan.

Subsidiair beroept eiser zich, gezien de situatie in Afghanistan, op artikel 15, aanhef en onder c van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins

Zaaknummer: Awb 10/4438

blad 3

internationale bescherming behoeft van de Raad van de Europese Unie (hierna: de richtlijn).

Beoordeling van het beroep

2.4. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d Vw 2000, zoals dit ten tijde van het bestreden besluit luidde, kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

2.5. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van dit artikel, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.6. Niet in geschil is dat eiser ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat dit aan eiser is toe te rekenen. In de lijn met de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 8 oktober 2002, 200204720/1 kan het feit dat eiser afhankelijk was van een reisagent niet afdoen aan zijn eigen verantwoordelijkheid voor de onderbouwing van zijn reis- en asielrelaas. Het is, volgens vaste jurisprudentie van de AbRS (onder meer 26 augustus 2003, 200303048/1), aan eiser om zijn nationaliteit en identiteit jegens verweerder aannemelijk te maken.

Dat eiser ten tijde van zijn reis minderjarig was, biedt in dit geval, mede gelet op zijn leeftijd van zeventien jaar bij inreis, geen grond voor het oordeel dat het ontbreken van deze documenten niet aan eiser mag worden toegerekend. De rechtbank verwijst op dit punt naar de uitspraak van de AbRS van 29 december 2008, LJN BG9599.

Het vorenstaande doet op voorhand afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. In het licht van het voorgaande dient, volgens het door verweerder op grond van artikel 31 Vw 2000 gevoerde beleid, het relaas niet alleen consistent en niet onaannemelijk te zijn, doch mogen daarin ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het

Zaaknummer: Awb 10/4438

blad 4

asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.7. De rechtbank deelt de opvatting van verweerder dat de dood van eisers familieleden toen eiser ongeveer zeven jaar oud was, reeds gezien het tijdsverloop niet tot vluchtelingenschap kan leiden. In dit verband heeft verweerder er tevens terecht op gewezen dat eiser, nadat hij vanuit Iran naar Afghanistan was uitgezet, geen problemen van de kant van de Afghaanse autoriteiten heeft ondervonden.

2.8. Verweerder heeft het standpunt ingenomen dat het relaas van eiser over zijn verkrachting positieve overtuigingskracht mist. Verweerder heeft hiertoe aangevoerd dat eiser niet kan aangeven wie de man is die hem verkracht zou hebben, dat hij de naam van het betreffende motel niet kan noemen, dat eiser niet kan weten dat de moteleigenaar de dader was omdat hij volgens zijn eigen verklaring op dat moment bewusteloos was, dat het opmerkelijk is dat eiser weet dat er iets in zijn drankje is gestopt en dat dit de reden is geweest dat hij bewusteloos is geraakt en dat hij ten slotte niet kan aangeven wat de motieven voor de verkrachting zouden zijn en dat hij het vermoeden dat zijn afkomst daarbij een rol speelt niet kan onderbouwen.

De rechtbank overweegt ten aanzien van dit laatste dat eiser deze mogelijkheid pas op aandringen van verweerder heeft geopperd, zonder te stellen dat hij dit zelf werkelijk vermoedde. Wat daarvan – en van de vraag in hoeverre het in zijn algemeenheid reëel is van slachtoffers van een verkrachting te verwachten dat zij de motieven van de dader kunnen verklaren – ook zij, de rechtbank oordeelt, marginaal toetsend, dat niet kan worden gezegd dat verweerder zich op grond van de overige door hem gebezigde argumenten niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat dit deel van eisers asielrelaas dermate vaag en summier is dat het positieve overtuigingskracht mist. Dat hij ten tijde van de gebeurtenis naar gesteld nog jong was – ongeveer 15 jaar – maakt dit niet anders. Verweerder heeft ervan uit mogen gaan dat dit niet in de weg staat aan voldoende concrete en gedetailleerde verklaringen over die gebeurtenis. Ook het tijdsverloop doet aan vorenstaande conclusie niet af. Verweerder heeft dit tijdsverloop voldoende meegewogen in het bestreden besluit.

2.9. Gezien hetgeen hiervoor is overwogen, heeft verweerder terecht aan eiser geen verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 verleend.

2.10. Eiser heeft verwezen naar het door verweerder gevoerde landgebonden asielbeleid voor Afghanistan, zoals dit is neergelegd in paragraaf C24 van de Vreemdelingscirculaire 2000 (Vc 2000).

De rechtbank overweegt dat in dit beleid personen afkomstig uit een gebied waar zij tot een etnische minderheid behoren, aangemerkt worden als kwetsbare minderheidsgroep in de zin van paragraaf C2/3.1.3 van de Vc 2000. Paragraaf C24 bevat hierop de volgende toelichting: "Dit houdt in dat de vreemdeling die behoort tot deze groep met op zichzelf beperkte individuele indicaties reeds aannemelijk kan maken dat bij terugkeer een schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het is niet vereist dat de vreemdeling persoonlijk te maken heeft gehad met een behandeling die op zichzelf voldoet aan de omschrijving van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw. Ook indien er sprake is van mensenrechtenschendingen in de naaste omgeving van de vreemdeling bij personen die behoren tot de betreffende kwetsbare minderheidsgroep, kan dit voldoende grond zijn om zulks aan te nemen. Daarbij wordt niet van de vreemdeling verlangd dat hij aannemelijk maakt dat de betreffende mensenrechtenschendingen zijn ingegeven door het behoren tot de betreffende kwetsbare minderheidsgroep."

Eiser is een Hazara afkomstig uit Khas in de provincie Uruzgan. In deze provincie maken

Zaaknummer: Awb 10/4438

blad 5

Pashtun de meerderheid uit. Voorts vermeldt het Algemeen ambtsbericht Afghanistan van maart 2009 dat in het Khas Uruzgan district Hazara's werden afgeperst en bedreigd. In dit district hebben de Taliban een 'schaduw-regering' opgezet die de bevolking bedreigt en afperst.

Eiser heeft gesteld dat zijn familieleden indertijd zijn vermoord door Pashtun die zich hadden aangesloten bij de Taliban. De moordenaars zijn degenen die zich de gronden van de familie hebben toeëigend. Eiser vreest dat deze personen bij zijn terugkeer zullen veronderstellen dat hij het land weer komt opeisen en dat zij zich reeds daarom tegen hem zullen richten. In het licht van hetgeen in het hiervoor vermelde ambtsbericht is vermeld ten aanzien van de situatie in het Khas Uruzgan district kon verweerder ter motivering dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet onder het landgebonden asielbeleid valt, naar het oordeel van de rechtbank niet volstaan met de enkele verwijzing naar het feit dat het regime van de Taliban is gevallen. Gelet op het voorgaande is ook de opmerking in het verweerschrift – die overigens niet is opgenomen in het bestreden besluit – dat eiser niet middels bewijsstukken heeft onderbouwd dat er sprake is van een dreiging als door hem bedoeld, niet voldoende om de vrees van eiser in het licht van het gevoerde beleid waarbij slechts een geringe indicatie voldoende is, als onaannemelijk aan te merken.

Gezien deze omstandigheden heeft verweerder niet deugdelijk gemotiveerd waarom het landgebonden asielbeleid voor Afghanistan niet tot verlening aan eiser van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 leidt.

2.11 Op grond van hetgeen hierboven is overwogen is het beroep gegrond. Het bestreden besluit dient te worden vernietigd vanwege strijd met artikel 3:46 Algemene wet bestuursrecht (Awb).

2.12 Voor veroordeling overeenkomstig artikel 8:75, eerste lid, Awb van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat thans aanleiding. Het bedrag van de te vergoeden proceskosten moet naar het oordeel van de rechtbank worden bepaald op € 874,- [1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting].

Zaaknummer: Awb 10/4438

blad 6

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 6 januari 2010;
- bepaalt dat verweerder binnen 12 weken na dagtekening van deze uitspraak opnieuw dient te beslissen op de aanvraag van eiser, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 874,- en bepaalt dat verweerder deze kosten aan de griffier van de rechtbank dient te vergoeden.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. H.A. Hulst als griffier op 19 oktober 2010.

de griffier

de rechter

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: 21 OKT 2010

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
12 NOV 2010	
ZAAKNR.	10865/1
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Astel
te 's-Gravenhage,
appellant
gemachtigde: mr. A. Wildeboer,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Groningen
van 19 oktober 2010
met kenmerk AWB 10/04438

Inzake:

met IND-kenmerk 0904-06-1012
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. drs. B.H. Werink
advocaat te (9701 BM) Groningen, Postbus 1509

Procesvertegenwoordiging Zwolle
postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE

Contactpersoon:

mr. R. Jonkman

Tel. (038) 888 6509

1. Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Groningen van 19 oktober 2010, verzonden op 21 oktober 2010, met kenmerk AWB 10/04438 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 6 januari 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 5 april 2009 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) ingediend.
- 2.2. Bij besluit van 6 januari 2010 heeft de Staatssecretaris van Justitie, de rechtsvoorganger van de Minister voor Immigratie en Asiel, deze aanvraag afgewezen.
- 2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grief

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.10 op blad 5 van de bestreden uitspraak:

"(...) In het licht van hetgeen in het hiervoor vermelde ambtsbericht is vermeld ten aanzien van de situatie in het Khas Uruzgan district kon verweerder ter motivering dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet onder het landgebonden asielbeleid valt, naar het oordeel van de rechtbank niet volstaan met de enkele verwijzing naar het feit dat het régime van de Taliban is gevallen. (...) Gezien deze omstandigheden heeft verweerder niet deugdelijk gemotiveerd waarom het landgebonden asielbeleid voor Afghanistan niet tot verlening aan eiser van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 leidt."

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.11 en 2.12 op blad 5. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

- 4.1. Met recht heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.6 op blad 3 overwogen dat, gelet op de omstandigheid dat verweerder verwijtbaar ongedocumenteerd is, van het relaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan. Met recht ook heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.7 op blad 4 overwogen dat de Minister gevolgd wordt in het standpunt dat de dood van verweerdere familieleden reeds gezien het tijdsverloop niet vluchtelingenschap kan leiden en dat verweerder nadat hij door Iran naar Afghanistan is uitgezet geen problemen van de zijde van de Afghaanse autoriteiten heeft ondervonden. Evenzeer met recht heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.8 op blad 4, marginaal toetsend, overwogen dat de

Minister zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van verweerder over zijn verkrachting positieve overtuigingskracht mist.

- 4.2. Ten onrechte evenwel heeft de rechtbank geoordeeld dat de Minister ter motivering van het standpunt, dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij 'onder het landgebonden asielbeleid valt, heeft volstaan met de enkele verwijzing naar het feit dat het regime van de Taliban is gevallen, waardoor het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd is met betrekking tot het beroep van verweerder op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw. Hiertoe wijst de Minister op het volgende.
- 4.3. Ingevolge artikel 29, eerste lid onder b van de Vw, gelezen in samenhang met paragraaf C3/3.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc) kan een verblijfsvergunning op deze grond worden verleend aan de vreemdeling die:
- “(....)aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”
- 4.4. In hoofdstuk C24, Landgebonden beleid, van de Vc is onder het asielbeleid ten aanzien van Afghanistan onder meer aangegeven:
- “Personen afkomstig uit een gebied waar zij tot een etnische minderheid behoren worden voorts aangemerkt als kwetsbare minderheidsgroep in de zin van C2/3.1.3.
- Dit houdt in dat de vreemdeling die behoort tot deze groep met op zichzelf beperkte individuele indicaties reeds aannemelijk kan maken dat hij terugkeer een schending van artikel 3 EVRM dreigt.
- Het is niet vereist dat de vreemdeling persoonlijk te maken heeft gehad met een behandeling die op zichzelf voldoet aan de omschrijving van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw. Ook indien er sprake is van mensenrechtenschendingen in de naaste omgeving van de vreemdeling bij personen die behoren tot de betreffende kwetsbare minderheidsgroep, kan dit voldoende grond zijn om zulks aan te nemen. Daarbij wordt niet van de vreemdeling verlangd dat hij aannemelijk maakt dat de betreffende mensenrechtenschendingen zijn ingegeven door het behoren tot de betreffende kwetsbare minderheidsgroep”.
- 4.5. Blijkens het besluit van 6 januari 2010 en het hierin geïncorporeerde voornemen van 12 november 2009 heeft destijds de Staatssecretaris het relaas van verweerder geloofwaardig bevonden voor zover het betreft zijn afkomst en de moord op zijn grootvader en zijn oom. Hierbij heeft de Staatssecretaris in het voornemen van 12 november 2009 aangegeven dat verweerder, die behoort tot de Hazara-bevolkingsgroep en afkomstig is uit Khas, Uruzgan, weliswaar behoort tot een door de Staatssecretaris aangewezen kwetsbare minderheidsgroep in zijn land van herkomst, doch dat hij hiermee niet reeds aannemelijk heeft gemaakt dat hij een risico loopt als bedoeld in artikel 3 EVRM. Daarbij heeft de Staatssecretaris er op gewezen dat de vreemdeling ook in dit geval middels (geringe) indicaties aannemelijk dient maken dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.

¹ In de uitspraak is, kennelijk als gevolg van een verschrijving, het woordje "niet" opgenomen.

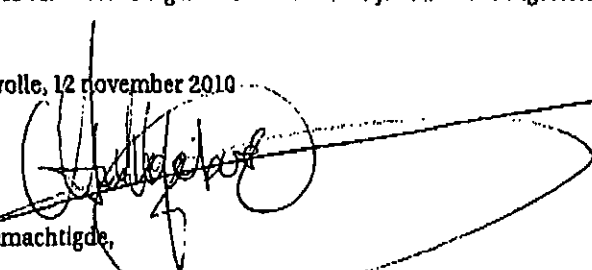
- 4.6. Anders dan de rechtbank overweegt heeft de Staatssecretaris in de bestreden beschikking ter motivering van het standpunt dat geen sprake is van (geringe) indicaties als hierboven bedoeld niet enkel volstaan met een verwijzing naar de val van het regime van de Taliban. Immers, in het besluit van 6 januari 2010 en het hierin geïncorporeerde voornemen van 12 november 2009 is in dit kader allereerst gewezen op de omstandigheid dat het incident niet op betrokkene persoonlijk was gericht en dat nimmer sprake is geweest van gerichte negatieve aandacht jegens verweerder van de zijde van de autoriteiten dan wel van overige groeperingen of individuen. Daarnaast is gewezen op het grote tijdsverloop sedert de moord op de grootvader en de oom van verweerder. Voorts is er in het in beroep bestreden besluit op gewezen dat verweerder na uitzetting vanuit Iran in Afghanistan geen (geloofwaardig geachte) problemen heeft ondervonden. De rechtbank heeft de Minister hierin, gelet op hetgeen onder 4.1 is aangegeven, ook gevolgd.

Gelet op deze aspecten, alsmede op de omstandigheid dat het regime van de Taliban inmiddels is gevallen, is geen sprake van enige (geringe) indicatie als hiervoor onder 4.4. bedoeld. Gelet hierop is in het in beroep bestreden besluit afdoende gemotiveerd waarom het landgebonden asielbeleid voor Afghanistan niet tot verlening aan verweerder van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw leidt. Dit heeft de rechtbank miskend.

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 6 januari 2010 ingestelde beroep.

Zwolle, 12 november 2010

Gemachtigde,

A. Wildeboer, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE
telefoon (038) 888 6501
telefax 038 - 888 6557 / 6558*